

GRUPPE: *Kystbefæstn*

TRYKT: *Langelands A.*

16-4-62.

EMNE: *Langelandsfort*

ORLOGSMUSEET

Kanonerne tordner og husene skælver i Vognsbjerg

204

Det er ikke let at bo i Vognsbjerg, for naar først kanonerne taler, er der ikke rart at være.

Vognsbjerg er et lille sted paa Sydlangeland, den ligner alle andre smaa steder, blot med den forskel, at beboerne har et problem at tumle med. Problemet er ikke hvordan de skal skaffe sig inden, heller ikke parkeringsproblemer, men at et ganske andet format. Deres store problem er kanoner, store kanoner som skyder hen over deres huse, saa de knap nok tør være i husene.

Vognsbjerg har en meget ubehagelig placering umiddelbart foran Marinedistrikt Langelands store kanoner. Naar beboerne gaar ud i deres baghve kan de kigge lige op paa dem, og naar de er i brug kan man se stikflammen fra munden af kanonen sjaa ud.

Langelandsfort modtager konstabelelever, og disse elever skal lære af betjene kanonerne. Det gør man naturligvis paa den maade, at de faar lov til at skyde med dem. Naar der er skydeøvelser bliver der sat en annonce i aviserne med tidspunkterne for øvelserne og med angivelse af farezonerne, og desuden faar hver indbygger i Vognsbjerg en meddelelse direkte fra fortet om, at der holdes skydninger. Skydningerne foretages udover vandet, men imellem vandet og batterierne ligger Vognsbjerg.

Alting ryster.

En af indbyggerne i Vognsbjerg er fru Gudrun Ravn, og hun er ikke særlig begejstret for de skydninger.

— Det er ikke morsomt, det er saadan, at det giver et helt sæt i os naar først de tager fat paa deres skydninger. Jeg ved, at der er flere ældre mennesker som ikke tør blive hjemme, de gaar op i byen for at være sammen med andre.

Jeg har selv faaet slaaet flere vinduer i stykker, og det kan vi da ikke være tjent med. For nogen aar siden var der ogsaa en af væggene i vores hus der revnede, det er dog lavet i stand nu. Gudrun Ravn er dog ikke den, der er mest vred, hun kan se nødvendigheden af, at man skyder.

— Jeg forstaar det da saa ganske udmærket, det er jo nødvendigt med de skydninger, men det er ikke særlig morsomt for os der bor her.

En hvislen gennem luften.

Gdr. Ejvind Jørgensen var den

første der tog skridtet til at sende en protestskrivelse stilet til chefen for Langelandsfort, men den kom ikke afsted.

— Vi lider meget under det skyderi. Vi har flere gange været ude for, at de fyter to skud lige efter hinanden. Naar de gør det har husene jo slet ikke tid til at sætte sig efter de første rystelser, og de lider derved stor skade. Men det er ikke alene husene, ogsaa dyrene gaar det ogsaa ud over. Jeg har en hest, og naar kanonerne begynder, driver sveden af den, og jeg kan mærke skaderne paa mine koer, deres mælkeydelse nedsættes.

Desuden bliver ejendommens værdi betydeligt nedsat, folk vil ikke have huse der er mere eller mindre ramponerede, og slet ikke naar de ved, at der bliver skudt med svære kanoner lige hen over hovedet paa dem. Det er saadan, at vi kan høre hvislen fra projektilet, naar det larer forbi.

En anden ting jeg ogsaa synes der er værd at bemærke, er at de ikke overholder skydningstiderne.

Brev fra forsvarsministeren.

Man har i Vognsbjerg indsamlet underskrifter til en klage til forsvarsministeren som tor omtalt.

Skrivelsen er udarbejdet af Chr. Andersen og formanden for Magleby Husmandsforening, Kaj Sørensen, i fællesskab. Den er sendt ind til forsvarsministeren, og i gaar kom svaret. Ministeren meddelede, at søværnskommandoen er anmodet om at tage det rejste spørgsmaal op til behandling, og at man vil høre nærmere, naar resultatet heraf foreligger.

I forgaars var bygningsingeniør Christensen fra Kolding i Vognsbjerg sammen med kaptajnlojtnant Sørensen, og næstkommanderende kaptajnlojtnant Maquard Petersen,

for at se paa skaderne, og de var bl. a. inde hos gdr. Chr. Andersen.

Kun i forsvar.

— Da de i sin tid kom med kanonerne, fortæller Chr. Andersen, blev det sagt, at de bare skulle skydes ind og derefter skulle de dækkes til. I dag bliver de brugt som skole for konstabeleleverne for at de kan lære at haandtere dem. Men vi haaber paa en ordentlig løsning. Alting ryster, lysekronen og indbo, murene slaar revner og pudsen fra lofterne og understrykningen fra teglistenstag falder ned. Vi har haft store vinduer der er gaaet i stykker, da vi meldte det, kom de dog straks og satte nye i, uden at det kostede os noget.

— Vi har sympati.

En sag kan imidlertid ses fra to sider, og vi har henvendt os paa fortet og hørt hvad kaptajnlojtnant Sørensen havde at fortælle.

— Vi har sympati overfor landmandene, det gaar ud over, jeg forstaar blot ikke det med de store skader.

Jeg ved, at der har været meget skydning i den sidste tid, det er paa grund af alle de elever vi har, men det er der ikke noget at gøre ved. Saa snart vi faar at vide, at der er noget i vejen gaar vi ned for at kigge paa det, det sker omgaandend og vi erstatter ogsaa hvis vi rent umiddelbart kan se, at skydningerne har været skyld i nogen skade, f. eks. vinduesruder, der er gaaet i stykker. Naar det derimod er revner i huse, er det meget svært for os at begynde at vurdere, om det er os der har været skyld i det. Mange af bygningerne i Vognsbjerg er gamle, og der kan meget let komme revner i saadanne bygninger.

Jeg tror vi skal stille os afventende overfor hvad der vil ske.

Nic.